

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NILSE WAHLA
přednesené dne 16. května 2013¹

Věc C-157/12

Salzgitter Mannesmann Handel GmbH
proti
SC Laminorul SA

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesgerichtshof (Německo)]

„Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 — Výkon rozhodnutí v jiném členském státě — Důvody pro odmítnutí — Dřívější rozhodnutí vydané ve stejném členském státě v řízení se stejným předmětem v téže věci a mezi týmiž stranami — Neslučitelná rozhodnutí“

1. Je soud z jednoho členského státu povinen odmítnout výkon rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, je-li neslučitelné s rozhodnutím vydaným v posledně uvedeném členském státě? Tato nová otázka v podstatě shrnuje obtížnou situaci, ve které se nachází Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo).

I – Právní rámec

2. Podle čl. 45 odst. 1 nařízení (ES) č. 44/2001² (dále jen „nařízení“) soud, který rozhoduje o opravném prostředku proti prohlášení vykonatelnosti vztahujícímu se k rozhodnutí z jiného členského státu, „zamítne nebo zruší“ toto prohlášení pouze na základě důvodů uvedených v článcích 34 a 35. V souladu s čl. 45 odst. 2 nesmí být cizí rozhodnutí v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé.

3. Článek 34 nařízení, v rozsahu relevantním v projednávané věci, stanoví:

„Rozhodnutí se neuznává,

[...]

3. je-li neslučitelné s rozhodnutím vydaným v řízení mezi týmiž stranami v členském státě, v němž se o uznání žádá;
4. je-li neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi v řízení mezi týmiž stranami a pro tentýž nárok, pokud toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá.“

¹ — Původní jazyk: angličtina.

² — Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

4. S účinností od 10. ledna 2015 bude čl. 34 odst. 3 a 4 nařízení nahrazen čl. 45 odst. 1 písm. c) a d) nařízení č. 1215/2012³. Znění těchto nových ustanovení se významně neliší od znění v současné době platných ustanovení.

II – Skutkové okolnosti, řízení a předběžné otázky

5. Společnost SC Laminorul SA (dále jen „Laminorul“) usazená v Rumunsku podala žalobu k Tribunalul Brăila (soud prvního stupně v Brăila, Rumunsko), kterou se domáhala, aby jí společnost Salzgitter Mannesmann Handel GmbH (dále jen „Salzgitter“) zaplatila za dodávku ocelových výrobků.

6. Rozsudkem ze dne 31. ledna 2008 (dále jen „první rozsudek“) Tribunal Brăila žalobu zamítl z toho důvodu, že nebyla podána proti druhé straně příslušné smlouvy, společnosti Salzgitter Mannesmann Stahlhandel GmbH (dříve Salzgitter Stahlhandel GmbH). Tento rozsudek je pravomocný.

7. Společnost Laminorul zahájila nové řízení proti společnosti Salzgitter před stejným soudem v téže věci. Žaloba byla doručena původnímu rumunskému právnímu zástupci společnosti Salzgitter, jehož zmocnění k zastupování této společnosti bylo podle společnosti Salzgitter omezeno na první řízení. Z tohoto důvodu se za společnost Salzgitter nikdo nedostavil k jednání před rumunským soudem, který dne 6. března 2008 vydal proti společnosti Salzgitter rozsudek pro zmeškání, kterým uložil společnosti Salzgitter zaplatit společnosti Laminorul částku 188 330 eur (dále jen „druhý rozsudek“).

8. Společnost Salzgitter podala proti druhému rozsudku opravný prostředek, kterým se domáhala jeho zrušení s odůvodněním, že v průběhu druhého řízení nebyla předvolána podle příslušných zákonných ustanovení. Tento opravný prostředek byl zamítnut rozhodnutím Tribunalul Brăila ze dne 8. května 2008, jelikož společnost Salzgitter nepředložila nezbytné soudní kolky.

9. Druhý rozsudek byl prohlášen vykonatelným usnesením Landgericht Düsseldorf (krajský soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 21. listopadu 2008. Společnost Salzgitter podala proti tomuto usnesení opravný prostředek.

10. Na konci roku 2008 podala společnost Salzgitter rovněž opravný prostředek v Rumunsku, kterým se domáhala zrušení druhého rozsudku, přičemž znovu tvrdila, že společnost Salzgitter nebyla předvolána k jednání. Tento opravný prostředek byl odmítnut jako nepřijatelný rozsudkem ze dne 19. února 2009.

11. Společnost Salzgitter poté podala další opravný prostředek, kterým se domáhala zrušení druhého rozsudku z důvodu překážky věci rozsouzené, která byla založena prvním rozsudkem. Curtea de Apel Galați (odvolací soud v Galați, Rumunsko) tento opravný prostředek zamítl rozsudkem ze dne 8. května 2009 s odůvodněním, že byl podán opožděně, a toto rozhodnutí později potvrdil Înalta Curte de Casație și Justiție (Nejvyšší kasační a trestní soud, Rumunsko) rozsudkem ze dne 13. listopadu 2009.

12. S přihlédnutím ke skutečnosti, že právní prostředky dostupné v Rumunsku již byly vyčerpány, bylo pokračováno v řízení zahájeném v Německu o návrhu na prohlášení vykonatelnosti – které bylo přerušeno ve fázi opravného prostředku. Opravný prostředek společnosti Salzgitter proti rozhodnutí o prohlášení vykonatelnosti byl zamítnut jako neopodstatněný usnesením Oberlandesgericht Düsseldorf (krajský soud v Düsseldorfu, Německo) ze dne 28. června 2010.

13. Společnost Salzgitter poté podala opravný prostředek „Revision“ proti vykonatelnosti druhého rozsudku u Bundesgerichtshof.

3 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřacované znění) (Úř. věst. L 351, s. 1).

14. Vzhledem k tomu, že Bundesgerichtshof měl pochybnosti ohledně výkladu čl. 34 odst. 4 nařízení č. 44/2001, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující otázku:

„Vztahuje se čl. 34 odst. 4 [nařízení] i na případy neslučitelných rozhodnutí vydaných v témže členském státě (členský stát původu)?“

15. Písemná vyjádření byla předložena společností Salzgitter, německou, španělskou, italskou a rumunskou vládou, jakož i Evropskou komisí. Na jednání konaném dne 14. března 2013 přednesly vyjádření společnost Salzgitter a Komise.

III – Vyjádření předkládajícího soudu a účastníků řízení před Soudním dvorem

16. Předkládající soud je toho názoru, že se v této věci nepoužije důvod pro odmítnutí podle čl. 34 odst. 2 nařízení, jelikož společnost Salzgitter měla možnost se na jednání před soudem připravit. Předkládající soud dále vylučuje důvody pro odmítnutí podle čl. 34 odst. 1 a 3, jakož i důvody podle článku 35. Podle předkládajícího soudu proto závisí výsledek řízení na výkladu důvodu pro odmítnutí stanovených v čl. 34 odst. 4 nařízení. Na základě čl. 45 odst. 1 se toto ustanovení použije na řízení o opravném prostředku proti prohlášení vykonatelnosti.

17. Podle předkládajícího soudu si první rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba na zaplacení společnosti Laminorul, a druhý rozsudek, který této žalobě vyhověl, vzájemně odporují. Předkládající soud dále uvádí, že první rozsudek je uznatelný v Německu.

18. Z těchto důvodů Bundesgerichtshof předkládá Soudnímu dvoru k uvážení dva odlišné výklady působnosti čl. 34 odst. 4 nařízení. Podle prvního, který se konkrétně opírá o znění daného ustanovení, čl. 34 odst. 4 nařízení předpokládá existenci vztahu mezi třemi zeměmi. Výjimka se vztahuje pouze na situace, kdy jsou v členském státě, v němž se žádá o uznání rozhodnutí, předložena dvě vzájemně si odporující rozhodnutí vydaná ve dvou různých členských státech nebo v členském státě a ve třetím státě. Tento výklad podporují španělská, italská a rumunská vláda, jakož i Komise.

19. Podle druhého se důvody pro odmítnutí použijí rovněž v situaci, kdy existují dvě vzájemně si odporující rozhodnutí vydaná ve stejném členském státě („vnitrostátní kolize“). Tento přístup vychází primárně ze sledované struktury a cíle čl. 34 odst. 3 a 4 nařízení. V tomto ohledu se má čl. 34 odst. 3 vztahovat na případy dvoustranné kolize vzájemně si odporujících rozhodnutí mezi státem, v němž se žádá o uznání, a jiným členským státem, zatímco čl. 34 odst. 4 zahrnuje všechny zbývající situace, kdy vzniká kolize mezi cizími rozsudky. Tuto argumentaci podporuje společnost Salzgitter.

20. Německá vláda tvrdí, že nařízení není vhodné k řešení kolizí mezi rozhodnutími, které lze vyřešit na základě vnitrostátního práva. Tato vláda nicméně tvrdí, že ve výjimečných případech, jako je věc před předkládajícím soudem, v níž nelze takovou kolizi vyřešit na základě práva členského státu původu, se čl. 34 odst. 4 nařízení použije k vyplnění právního vakua. Tato možnost, kterou podpurně podporuje společnost Salzgitter, rovněž uvádí předkládající soud.

IV – Analýza

A – Obecné poznámky

21. Cílem nařízení, stejně jako jeho předchůdce, Bruselské úmluvy⁴, je „upravit soudní příslušnost pro řešení sporů v občanských a obchodních věcech ve vztazích mezi členskými státy a usnadnit uznání a výkon soudních rozhodnutí“⁵.

22. Pravidla upravující jednak soudní příslušnost a jednak uznání a následný výkon tvoří propojené pilíře nutné k tomu, aby bylo dosaženo volného pohybu soudních rozhodnutí, který má nařízení podporovat⁶.

23. Zprvée pravidla o mezinárodní soudní příslušnosti včetně zvláštní soudní příslušnosti a výlučné soudní příslušnosti jsou stanovena v kapitole II nařízení za účelem usnadnění přeshraničních sporů.

24. Pokud by však pravidla o soudní příslušnosti existovala osamoceně, nemohla by zabránit tomu, aby byl harmonický výkon spravedlnosti v Evropské unii narušen zahajováním více řízení před různými soudy v téže věci. To by bylo v rozporu s jiným cílem nařízení, kterým je „zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí“⁷.

25. Za účelem zabránit souběžným řízením před soudy různých členských států a s cílem vyhnout se kolizím mezi soudními rozhodnutími jsou tak pravidla o soudní příslušnosti v kapitole II nařízení doplněna o ustanovení v oddíle 9 týkající se překážky litispendence. Pravidla týkající se překážky litispendence mají od prvopočátku zabránit možnosti, aby byla vydána neslučitelná soudní rozhodnutí⁸.

26. Zadruhé řízení o uznání a o prohlášení vykonatelnosti umožňují, aby mělo soudní rozhodnutí stejný účinek v členském státě, v němž se o uznání či výkon žádá, jako by jej mělo v členském státě původu⁹. Řízení o prohlášení vykonatelnosti je konkrétně upraveno v oddíle 2 kapitoly III nařízení.

27. Na základě zásady vzájemné důvěry ve výkon spravedlnosti v rámci Evropské unie „musí být postup pro výkon rozhodnutí vydaného v jednom členském státě v jiném členském státě účinný a rychlý“¹⁰. Jakmile bylo v jednom členském státě vydáno rozhodnutí, bude proto vykonáno v jiném členském státě „poté, co zde bylo na návrh kterékoli zúčastněné strany prohlášeno za vykonatelné“¹¹. Článek 41 stanoví, že „[r]ozhodnutí je vykonatelné, jakmile jsou splněny formální náležitosti uvedené v článku 53“, to znamená po předložení jednoho vyhotovení rozhodnutí, „které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti“, a standardního formuláře uvedeného v příloze V nařízení, vyplněného soudem původu. Článek 45 odst. 2 zakazuje, aby soud, u něhož je podán návrh na uznání nebo výkon rozhodnutí, přezkoumal v rámci tohoto řízení cizí rozhodnutí ve věci samé.

4 — Úmluva ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 304, s. 36), ve znění následných úmluv týkajících se přistoupení nových členských států k této úmluvě.

5 — Rozsudek ze dne 15. března 2012, G v. Cornelius de Visser (C-292/10), bod 44 a citovaná judikatura.

6 — Viz body 6 a 10 odůvodnění nařízení.

7 — Viz bod 15 odůvodnění nařízení.

8 — Ve vztahu k článku 21 Bruselské úmluvy viz rozsudek ze dne 9. prosince 2003, Erich Gasser GmbH v. MISAT Srl. (C-116/02, Recueil, s. I-14693), body 41 a 42 a citovaná judikatura.

9 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 13. října 2011, Prism Investments BV v. Jaap Anne van der Meer (C-139/10, Sb. rozh. s. I-9511), bod 31.

10 — Viz bod 17 odůvodnění nařízení.

11 — Viz čl. 38 odst. 1 nařízení.

28. Bez ohledu na výše uvedená pravidla o překážce litispendence nelze neslučitelným soudním rozhodnutím zabránit – např. pokud soud zabývající se případem neví o probíhajícím řízení, které bylo zahájeno dříve u jiného soudu. Nařízení proto v článku 34 rovněž stanoví pravidla, která upravují řešení takovýchto kolizí, bylo-li vydáno soudní rozhodnutí.

29. První důvod pro odmítnutí uznání a výkonu se vztahuje k důvodům veřejného pořádku¹². Druhý důvod pro odmítnutí, stanovený v čl. 34 odst. 2, se vztahuje v podstatě k procesním vadám vedoucím k možným porušením práva na obhajobu. Výjimky podle čl. 34 odst. 3 a 4 se konečně vztahují k neslučitelným soudním rozhodnutím. Zatímco podle čl. 34 odst. 4 mají dříve vydaná cizí soudní rozhodnutí přednost v souladu se zásadou *prior tempore, potior jure*, čl. 34 odst. 3 nařízení umožňuje, aby měla přednost rozhodnutí vydaná v členském státě, v němž se žádá o uznání nebo o výkon, před rozhodnutími vydanými v jiném členském státě bez ohledu na data, kdy byla tato rozhodnutí vydána¹³.

30. Ve vztahu k těmto výjimkám Soudní dvůr zaprvé rozhodl, že k zajištění volného pohybu soudních rozhodnutí musí být tyto výjimky vykládány restriktivně, neboť představují překážku uskutečnění jednoho ze základních cílů nařízení¹⁴. Zadruhé jsou výjimky taxativní¹⁵. Zatřetí čl. 34 odst. 2, 3 a 4 nařízení představuje *lex specialis* ve vztahu k čl. 34 odst. 1, který je obecné povahy. Článek 34 odst. 1 se proto nepoužije v rozsahu, v němž jsou důvody veřejného pořádku zahrnuty v ostatních výjimkách¹⁶.

31. Výše uvedená pravidla neharmonizují ani se nedotýkají procesních pravidel členských států¹⁷. Konkrétně nevytvářejí další opravné prostředky proti pravomocným vnitrostátním soudním rozhodnutím. Tato pravidla pouze upravují účinky neslučitelných soudních rozhodnutí vydaných různými soudy.

32. Jak bylo totiž uvedeno předkládajícím soudem, pravidla podobná pravidlům stanoveným v nařízení existují ve vnitrostátních procesních systémech. Pravidla tohoto druhu mohou nejen bránit vzniku vnitrostátních kolizí, je-li podáno několik žalob u různých soudů v rámci téhož členského státu (tj. vnitrostátní pravidla týkající se překážky litispendence), ale mohou rovněž poskytovat různé opravné prostředky proti vnitrostátním soudním rozhodnutím¹⁸.

33. Ze zjevných důvodů lze soudní rozhodnutí vydané v jednom členském státě napravit pouze prostřednictvím mechanismu dostupného v rámci tohoto členského státu, nikoliv prostřednictvím právních řádů jiných členských států. Cílem nařízení je proto pouze poskytnout nástroj k nápravě narušení právního pořádku, která nelze zhojit na úrovni vnitrostátního procesního práva. Kolize vzniklá z důvodu neslučitelných soudních rozhodnutí v rámci téhož právního řádu totiž může být řešena soukromými stranami. Vzhledem k tomu, že již existují vnitrostátní opravné prostředky, není cílem nařízení poskytnout soudu z jiného členského státu, konkrétně členského státu, v němž se žádá o uznání nebo výkon soudního rozhodnutí, pravomoc nezohlednit – a proto ve skutečnosti zrušit – soudní rozhodnutí z členského státu původu. Taková pravomoc totiž nemusí existovat ani v rámci právního systému členského státu původu v případech, kdy obě rozhodnutí nabyla právní moci.

12 — Viz čl. 34 odst. 1 nařízení. Na základě článku 45 se důvody pro odmítnutí uvedené v článku 34 použijí rovněž v řízení o opravném prostředku proti prohlášení vykonatelnosti.

13 — Viz například rozsudek ze dne 4. února 1988, Horst Ludwig Martin Hoffmann v. Adelheid Krieg (145/86, Recueil, s. 645).

14 — Ve vztahu k čl. 34 odst. 1 nařízení viz rozsudek ze dne 6. září 2012, Trade Agency Ltd v. Seramico Investments Ltd. (C-619/10), bod 48 a citovaná judikatura.

15 — Rozsudek Prism Investments, body 33 a 43.

16 — Ve vztahu k čl. 27 odst. 3 Bruselské úmluvy viz rozsudek Hoffmann uvedený výše v poznámce pod čarou 13, bod 21, a, ve vztahu k čl. 34 odst. 2 nařízení, stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Trade Agency, bod 68. Viz rovněž zpráva o Úmluvě o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, sestavená P. Jenardem (Úř. věst. C 59, s. 1), s. 45.

17 — V tomto smyslu viz rozsudek G, bod 44 a citovaná judikatura.

18 — Bundesgerichtshof v tomto ohledu odkazuje na § 580 odst. 7 písm. a) německého občanského soudního řádu, který poskytuje opravný prostředek proti neslučitelným soudním rozhodnutím (za podmínky dodržení lhůty stanovené v § 586 odst. 1) a na odpovídající ustanovení čl. 322 odst. 1 bod 7 rumunského občanského soudního řádu, na které se použije podobná lhůta na základě čl. 324 odst. 1.

34. Při posuzování výkonu soudních rozhodnutí je třeba rovněž odlišit řízení o vykonatelnosti – to znamená řízení o prohlášení vykonatelnosti cizího soudního rozhodnutí – a skutečný následný výkon cizího rozhodnutí. Cílem prvně uvedeného řízení je začlenit cizí rozsudek do právního řádu členského státu, v němž se o výkon žádá, a toto řízení plně podléhá nařízení. Skutečný výkon rozhodnutí jako takový naproti tomu podléhá vnitrostátnímu právu tohoto členského státu v rozsahu, v němž unijní právní předpisy nestanoví pro danou oblast harmonizaci. Účastník řízení tedy může zpochybnit skutečný výkon stejným způsobem, jaký je stanoven vnitrostátními pravidly ve vztahu k soudnímu rozhodnutí vydanému členským státem, v němž se žádá o výkon¹⁹.

35. V souhrnu, pokud jde o přeshraniční spory v občanských a obchodních věcech, nařízení zavádí ucelený systém upravující mezinárodní soudní příslušnost a uznání a výkon soudních rozhodnutí. Zaprvé určuje příslušný soud. Zadruhé brání soudům, které jsou příslušné současně, aby projednaly stejnou věc, zabývá-li se případem první soud. Zatřetí umožňuje uznání a výkon cizích soudních rozhodnutí stejným způsobem, jako kdyby byla vydána v členském státě, v němž se o uznání nebo výkon žádá. Začtvrté poskytuje opravné prostředky v případě neslučitelných soudních rozhodnutí, nelze-li takovou kolizi vyřešit na návrh soukromé strany.

36. Položenou otázku je třeba zodpovědět na základě těchto obecných poznámek.

B – Použije se čl. 34 odst. 4 nařízení v takové situaci, o jakou jde ve věci před předkládajícím soudem?

37. Španělská a rumunská vláda, stejně jako Komise – aniž výslovně zpochybnily přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce – mají pochybnosti o tom, zda jsou první a druhé soudní rozhodnutí vzájemně neslučitelná.

38. V tomto ohledu zdůrazňuji, že v předkládacím usnesení Bundesgerichtshof uvádí, že podle jeho názoru jsou daná rozhodnutí neslučitelná a že první rozhodnutí je uznatelné v Německu. V rámci řízení o předběžné otázce se Soudní dvůr nesmí zabývat konstatováním a posouzením skutkových okolností, jelikož toto spadá do pravomoci vnitrostátních soudů²⁰. Soudní dvůr je proto povinen zodpovědět položenou otázku na základě informací poskytnutých vnitrostátním soudem bez ohledu na vyjádřené pochybnosti. Pokud by však Soudní dvůr souhlasil se stanoviskem výše uvedených vlád a Komise, hrozilo by podle mého názoru, že položená otázka bude považována za čistě hypotetickou.

39. Nicméně s přihlédnutím k vyjádřením učiněným při jednání musím zdůraznit, že nelze říci, že rozhodnutí jsou neslučitelná pouze proto, že první rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta, není vykonatelný. Důvody pro odmítnutí uznání podle čl. 34 odst. 3 a 4 nařízení, na které odkazuje čl. 45 odst. 1, nevyžadují, aby byla obě soudní rozhodnutí vykonatelná za předpokladu, že mají právní následky, které se vzájemně vylučují²¹.

40. Pokud jde o věc, která je předmětem položené otázky, Soudní dvůr dosud neměl příležitost vyložit čl. 34 odst. 4 nařízení ani neposkytl výklad odpovídajícího ustanovení v čl. 27 odst. 5 Bruselské úmluvy. I přes tuto skutečnost je podle mého názoru zjevné, že soud nesmí odmítnout vykonat soudní rozhodnutí vydané v jiném členském státě z důvodu, že uvedené rozhodnutí je neslučitelné se soudním rozhodnutím vydaným v témže členském státě.

41. Podle mého názoru to vyplývá ze správného výkladu znění čl. 34 odst. 4 nařízení.

19 — Viz rozsudek Prism Investments, bod 40.

20 — Viz zejména rozsudek ze dne 11. září 2008, Eckelkamp a další (C-11/07, Sb. rozh. s. I-6845), body 27 a 32.

21 — Jako příklad odkazuji na rozsudek ze dne 6. června 2002, Italian Leather (C-80/00, Recueil, s. I-4995). V dané věci nebyl rozsudek Landgericht Koblenz (krajský soud v Koblenzi, Německo) ze dne 17. listopadu 1998, kterým byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, rovněž vykonatelný, na rozdíl od usnesení Tribunale di Bari (soud prvního stupně v Bari, Itálie) ze dne 28. prosince 1998, kterým bylo tomuto návrhu vyhověno.

42. Podle obecné definice uvedené v článku 32 nařízení se „rozhodnutím“ rozumí „rozhodnutí vydané soudem členského státu“ jinde, než v dotčeném členském státě. S přihlédnutím k této definici lze znění čl. 34 odst. 4 nařízení rozšířit v tom smyslu, že „[r]ozhodnutí [vydané soudem členského státu] se neuzná [...], je-li neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi“. Souhlasím proto se španělskou vládou a s Komisí, že uvedené ustanovení je třeba chápat tak, že odkazuje na vztah mezi třemi státy. V důsledku toho nelze přijmout alternativní výklad navržený společností Salzgitter a německou vládou, podle kterého lze výraz „jiný členský stát“ v čl. 34 odst. 4 vykládat ve spojení s čl. 34 odst. 3 tak, že odkazuje na jiný členský stát než „členský stát, v němž se o uznání žádá“.

43. Významnější je však skutečnost, že ze samotného systému zavedeného nařízením vyplývá – jak bylo uvedeno výše – že čl. 34 odst. 4 nelze použít na „vnitrostátní kolizi“.

44. Nařízení nezasahuje do procesní autonomie členských států, včetně zásady překážky věci rozsouzené. Nemělo by být vykládáno v tom smyslu, že soud členského státu, v němž se o výkon žádá, smí nezohlednit výkon cizího soudního rozhodnutí, které lze v každém případě napadnout podle vnitrostátních pravidel z toho důvodu, že je údajně neslučitelné s dřívějším soudním rozhodnutím vydaným v témže členském státě. Proto se čl. 34 odst. 4 nařízení použije pouze v rozsahu, v němž strany nemohou – z důvodu zapojení více než jednoho soudu z různých členských států – zpochybnit soudní rozhodnutí na základě jeho neslučitelnosti s jiným rozhodnutím. Jak uznal právní zástupce společnosti Salzgitter v odpověď na mou otázku při jednání, společnost Salzgitter měla dostatečný prostor k tomu, aby zpochybnila druhý rozsudek v Rumunsku. Pokud by byl čl. 34 odst. 4 vykládán tak, že zahrnuje „vnitrostátní kolize“, znamenalo by to, že společnosti Salzgitter bude poskytnuta ještě další příležitost ke zrušení druhého rozsudku při obcházení vnitrostátního procesního práva. Kromě toho by to mělo stejný účinek jako uznání, že došlo k porušení práva společnosti Salzgitter na přípravu na jednání před soudem podle čl. 34 odst. 2, což bylo – správně – odmítnuto předkládajícím soudem.

45. Navíc nemohu souhlasit se společností Salzgitter, že by vyloučení „vnitrostátních kolizí“ z působnosti čl. 34 odst. 4 nařízení bylo problematické, jelikož by jednomu rozhodnutí byla dána přednost před druhým. Přístup, který navrhuji, totiž znamená, že Bundesgerichtshof musí dát přednost druhému rozhodnutí pouze na základě toho, že toto rozhodnutí je tím rozhodnutím, jehož výkon je v probíhajícím řízení požadován. Pokud by Soudní dvůr přijal můj výklad, rozhodnutí Bundesgerichtshof v této věci o zamítnutí opravného prostředku společnosti Salzgitter by představovalo „rozhodnutí“ ve smyslu článku 32 nařízení. Toto rozhodnutí by poté mělo přednost před prvním rozhodnutím na základě čl. 34 odst. 3 nařízení, jelikož by se týkalo sporu mezi týmiž stranami bez ohledu na datum jeho vydání. Samotný systém zavedený nařízením by tak vyžadoval, aby byla v této věci dána přednost druhému rozhodnutí.

46. Měl bych dodat, že srovnatelné sekundární právní předpisy v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech patrně potvrzují moje stanovisko, že důvod pro odmítnutí v čl. 34 odst. 4 nařízení předpokládá vztah mezi třemi státy.

47. Článek 21 odst. 1 nařízení č. 805/2004²², čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1896/2006²³, jakož i čl. 22 odst. 1 nařízení č. 861/2007²⁴ stanoví, že výkon lze odmítnout ve vztahu k dřívějšímu rozhodnutí vydanému v *jakémkoliv* členském státě. Všechny tyto důvody pro odmítnutí jsou však podmíněny skutečností, že neslučitelnost *nebyla a nemohla být vznesena* jako námitka v soudním řízení v členském státě původu. Je proto patrně jasné, že se důvody pro odmítnutí podle těchto ustanovení nepoužijí na situace, kdy mohla být neslučitelnost řešena interně v členském státě původu, jako je tomu ve věci před předkládajícím soudem.

48. Ustanovení dalších relevantních právních aktů²⁵ navíc odkazují stejně jako nařízení na „jiný členský stát“ nebo na výraz v tomto smyslu. Tato ustanovení proto nevedou k jinému než výše popsanému přístupu.

49. Závěrem nemohu souhlasit se stanoviskem zastávaným německou vládou a společností Salzgitter, podle kterého by se měl přesto čl. 34 odst. 4 nařízení použít *per analogiam* (na což německá vláda odkazuje jako na „výjimečné okolnosti“). Použití právní normy *per analogiam* by předpokládalo existenci právního vakua²⁶. Z důvodů uvedených v úvodní části mého posouzení se zdá, že tato věc je v plném rozsahu pokryta nařízením a je na právním řádu každého členského státu, aby vyřešil situace „vnitrostátních kolizí“. Proto nelze konstatovat, že by nařízení obsahovalo v tomto smyslu právní mezeru.

50. Z uvedených důvodů se podle mého názoru čl. 34 odst. 4 nařízení nepoužije na situaci, ve které jde o dvě neslučitelná soudní rozhodnutí vydaná v témže členském státě.

22 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky (Úř. věst. L 143, s. 15; Zvl. vyd. 19/07, s. 38).

23 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. L 399, s. 1).

24 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 ze dne 11. července 2007, kterým se zavádí evropské řízení o drobných nárocích (Úř. věst. L 199, s. 1).

25 — V této souvislosti odkazují na:

i) čl. 22 písm. d) a čl. 23 písm. f) nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243);

ii) čl. 24 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností (Úř. věst. L 7, s. 1);

iii) čl. 40 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 650/2012 ze dne 4. července 2012 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a přijímání a výkonu veřejných listin v dědických věcech a o vytvoření evropského dědického osvědčení (Úř. věst. L 201, s. 107);

iv) čl. 45 odst. 1 písm. c) a d) nařízení č. 1215/2012;

v) čl. 34 odst. 4 Úmluvy ze dne 13. října 2007 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsané v Luganu (Úř. věst. L 339, s. 3) (Úmluva používá výraz „jiný stát vázaný touto úmluvou“);

vi) čl. 9 písm. g) Haagské úmluvy ze dne 30. června 2005 o dohodách o soudní příslušnosti (Úmluva používá výraz „jiný stát“, dostupná na internetové stránce <http://www.hcch.net/>).

26 — V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 1985, Krohn (C-165/84, Recueil, s. 3997), body 13 a 14.

V – Závěry

51. Vzhledem k výše uvedenému navrhuji Soudnímu dvoru, aby Bundesgerichtshof odpověděl takto:

„Článek 34 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech nezahrnuje zamítnutí nebo zrušení prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, které je neslučitelné s dřívějším rozhodnutím v téže věci mezi týmiž stranami, vydaným ve stejném členském státě, ve kterém je podán návrh na prohlášení vykonatelnosti.“